

Антонъ и Кръстю.

ръстю и Антонъ бѣха съученици. Отъ тѣхъ Антонъ е миренъ и прилеженъ ученикъ, а напротивъ Кръстю — размиренъ, непослушанъ и постоянно наказванъ.

Удари ли училищния звънецъ, Антонъ веднага напуща играта и бърза да се нареди пръвъ между другаритѣ си. А Кръстю редъ не знае, съвѣтитѣ на учителя веднага забравя и започва пакъ своето.

Една срѣда, прѣзъ междучасието, ето що се случи:

Всички ученици, заедно съ учителя, бѣха на двора. Кръстю, останалъ самъ въ класната стая, — нѣщо тършуваше подъ чиноветѣ. Удари звънецътъ. Антонъ, заедно съ другаритѣ си, се опѣти да се нареди, а Кръстю, като чу звънеца, трѣпна уплашено и хукна да бѣга къмъ нуждницитѣ — нѣщо да скрие. Отъ страхъ той нищо не виждаше прѣдъ себе си. Тъкмо на училищния ъгълъ — бухъ! — блъсна се у Антона.. и се прѣкатури прѣзъ него на земята. Антонъ падна и се удари малко, а Кръстю си натърти челото въ коравата земя и веднага стана единъ синъ бѣлѣгъ. Всички разбраха, че за една писалка, Кръстю самъ се наказва, та и до сега носи бѣлѣга на челото си.